

Weg uit het pretpark

De Cursus vertelt in zijn metafysica het verhaal van onze afscheiding van God. Ik probeer me voor te stellen hoe dat geweest moet zijn. De Zoon van God, volmaakt gelukkig en één met Zijn Vader. En dan die ene gedachte die binnensluipt. Een nietige, dwaze, maar blijkbaar hardnekkige gedachte: speciaal willen zijn, afzonderlijk, apart. Een individueel bestaan willen hebben. Niemand boven ons, geen Vader, geen God. De zoon is eigen baas.

Het kan niet, dat afzonderlijk, apart en afgescheiden zijn, maar we beelden ons in dat het wél kan. Dit alles gaat puur om gewaarwordingen in de ene denkgeest van de zoon, want het lichaam is nog niet bedacht. En de gedachte van afscheiding is een compleet nieuwe gewaarwording. Het moet in eerste instantie enorm opwindend zijn geweest - iets héél nieuws en héél anders. Zo opwindend dat we besluiten erin mee te gaan. Er is geen sprake van lachen om het nietig dwaas idee en het niet serieus nemen. Nee, we stappen in! We doen het, we gaan dit grote avontuur aan. En nu geloven we echt afgescheiden te zijn. De Hemel is ineens uit ons bewustzijn gewist. Er is niets anders meer dan ons spel.

We zijn ingestapt, als in een reuze achtbaan. Onmiddellijk beginnen we razende rondjes te draaien - heel hard, over de kop, het gaat maar door. Het aanvankelijke gevoel van opwindings slaat om. Waar is de Hemel, onze veilige bedding? Dat wat ons droeg en geborgen hield? Waar is ons gevoel van diepe vrede gebleven? In plaats daarvan komt een enorme leegte op. Wij moeten iets verschrikkelijks gedaan hebben. Angst en paniek, schuldgevoel! Maar we hebben nauwelijks tijd er echt bij stil te staan, ons af te vragen of dit wel kán: de Hemel wegtoveren. Want die razende rondjes in de achtbaan gaan maar door. Voor we het weten popt er tijd op, ruimte, lichamen. Er verschijnt van alles wat we niet kenden. We kunnen niet meer terug. We weten niet eens meer hoe we hier, in dit reusachtige pretpark, zijn terechtgekomen. We moeten er het beste van maken. Misschien valt het mee. Dit was toch zo opwindend, dachten we? Dit *wilden* we toch?

Hoe lang blijft het leuk in een pretpark? Hoe lang duurt het tot je misselijk wordt in de achtbaan? Geen zin meer hebt in suikerspinnen en ijsjes en patat? Hoe lang boeien de prikkelende en sensationele attracties? Wanneer beginnen de vermoeide kinderen te jengelen en te huilen?

Dan verschijnt er Iemand in het pretpark en zegt: “Je bent hier helemaal niet. Er is geen pretpark en geen achtbaan. De Hemel is nog altijd hier. Je kinderen zijn scheppingen van licht.”

We worden boos. “Ga weg jij, met die onzin. Wij hebben het veel te druk om niet uit de achtbaan te vallen. Om voor onze volgende maaltijd te zorgen. Om onze kinderen in het oog te houden zodat ze niet verdwalen. We hebben hier geen tijd voor.”

En nu komt er opnieuw Iemand, en die zegt: “Ik wil je helpen om meer in vrede in dit pretpark te zijn. Ik wil je leiden om geen dingen meer te eten waar je misselijk van wordt. Om af en toe een rustig plekje te zoeken, en even je ogen te sluiten en van binnen stil te worden. Ik zorg ook voor je kinderen. Ik wil je je pretpark niet afnemen, maar je hoeft het hier niet meer alleen te doen. Zou je mij willen vertrouwen?”

We zijn zo moe geworden, zo ziek en wanhopig. Dus willen we het wel uitproberen. We beginnen te ervaren dat we níet op onszelf en apart zijn. Dat voelt eigenlijk veel beter. We beginnen heel langzaam weer te geloven dat er écht hulp voor ons is. Weliswaar vinden we het vreemd en verontrustend dat Iemand zegt dat dit hele pretpark niet bestaat. Maar het is heerlijk Zijn liefdevolle aanwezigheid weer te voelen.

En op een dag komen we bij een uithoek van het park, een plaats waar we vreemd genoeg nooit eerder zijn geweest. Er is een grote poort, en daarboven de letters: UITGANG. De liefdevolle Iemand zegt: “Op elk moment dat jij het kiest, kun je door die poort naar buiten. Dan ben je terug in de Hemel en lost dit hele park op.” Iets in jou weet dat het waar is. Een oeroude herinnering komt op, een verlangen.

Zullen we naar Huis gaan?

Margot Krikhaar
MM3/2011